

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 24 listopada 2010 r. w sprawie T-137/09 Nike International przeciwko OHIM — Muñoz Molina (R 10), wniesione w dniu 7 lutego 2011 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-53/11 P)

(2011/C 152/17)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Pozostali uczestnicy postępowania: Nike International Ltd. i Aurelio Muñoz Molina

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego wyroku;
- orzeczenie co do istoty, oddalenie skargi na zaskarżoną decyzję lub przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) Naruszenie zasady 49 rozporządzenia wykonawczego⁽¹⁾ i art. 59 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽²⁾

Zaskarżona decyzja opiera się na zasadzie 49 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego w związku z obecnym art. 59 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Jednakże w zaskarżonym wyroku w żadnym miejscu nie wymieniono ani zasady 49 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, ani art. 59 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i nie wypowiedziano się co do ich stosowania w niniejszym przypadku. Urząd uważa, że stanowi to naruszenie prawa i brak uzasadnienia.

2) Naruszenie wytycznych Urzędu i zasady 49 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego

W ocenie Urzędu jego wytyczne nie mają zastosowania w niniejszym przypadku. Jednakże w zaskarżonym wyroku dwukrotnie stwierdzono, że izby odwoławcze są zobowiązane stosować wytyczne OHIM. Zdaniem Urzędu stanowi to naruszenie prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 22 lutego 2011 r. — Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) przeciwko Federación de Asociaciones Sindicales (FAGSA) i inni

(Sprawa C-78/11)

(2011/C 152/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

Strona pozwana: Federación de Asociaciones Sindicales (FAGSA), Federación de Trabajadores Independientes de Comercio (FETICO), Federación Estatal de Trabajadores del Comercio, Hostelería, Turismo y Juego de UGT oraz Federación del Comercio, Hostelería y Turismo de CC.OO.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy stoi na przeszkodzie takiej wykładni przepisów prawa krajowego, zgodnie z którą, jeżeli czasowa niezdolność do pracy wystąpi w sposób nieoczekiwany w trakcie urlopu, to taki urlop nie może zostać przerwany w celu późniejszego wykorzystania go w pełni lub w pozostałej części w innym terminie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 299, s. 9.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-286/08 Fidelio KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 25 lutego 2011 r. przez Fidelio KG

(Sprawa C-87/11 P)

(2011/C 152/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Fidelio KG (przedstawiciel: adwokat M. Gail)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-286/08;
- uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd niesłusznie przyjął, że w przypadku zgłoszenia oznaczenia „Hallux” dla „artykułów ortopedycznych” i „obuwia” występuje bezwzględna podstawa odmowy rejestracji w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94. Nie da się zrozumieć dlaczego Sąd wbrew twierdzeniom skarżącej przychylił się do argumentacji Urzędu i wyszedł z założenia, że „hallux”, łacińskie określenie dużego palca stanowi zwyczajowy skrót określenia „hallux valgus” czyli zniekształcenia dużego palca. Takie działanie Sądu wykracza poza ramy zasady badania z urzędu i ponadto narusza obowiązek uzasadnienia.

Poza tym Sąd dokonał nieprawidłowego ustalenia towarów i kategorii towarów. Jako że pojęcie „artykuły ortopedyczne” ma bardzo szeroki zakres i wystarcza gdy podstawa odmowy rejestracji odnosi się jedynie do części towarów Urząd ma możliwość wskazania dowolnej ilości rodzajów towarów w celu odmowy rejestracji określonego rodzaju towarów. Tej okoliczności Sąd nie wziął pod uwagę.

Jeżeli chodzi o obuwie Sąd wyszedł z błędnego założenia, że istnieje kategoria towarów zwana „obuwem oferującym komfort noszenia”. W rzeczywistości nie ma jednak żadnej różnicy między obuwem ogólnym i tak zwanym obuwem oferującym komfort noszenia.

Dodatkowo przy określaniu właściwego kręgu odbiorców dla odpowiednio „artykułów ortopedycznych” i „obuwia” Sąd kierował się rozważaniami niemającymi znaczenia dla sprawy. Zdaniem wnoszącej odwołanie, w tym względzie należy oprzeć się na przeciętnym odbiorcy. Taki przeciętny odbiorca nie zna jednak łaciny ani nie posiada wiedzy na temat zniekształcenia stopy zwanego hallux valgus. Znaku towarowego „Hallux” nie można zatem traktować jako znaku opisowego.

Wreszcie Sąd dopuścił się naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 nie przeprowadzając analizy oznaczenia „Hallux” w oparciu o ten przepis.

Odwołanie od wyroku Sądu (sala ósma) wydanego w dniu 15 grudnia 2010 r. w sprawie T-141/08 E.ON Energie AG przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 lutego 2011 r. przez E.ON Energie AG

(Sprawa C-89/11 P)

(2011/C 152/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: E.ON Energie AG (przedstawiciele: A. Röhling, F. Dietrich i R. Pfromm, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 377 wersja ostateczna z dnia 30 stycznia 2008 r. w sprawie COMP/B-1/39.326, podanej do wiadomości wnoszącej odwołanie w dniu 6 lutego 2008 r.;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności ww. decyzji w zakresie, w jakim a) zostaje nałożona na wnoszącą odwołanie grzywna i b) wnosząca odwołanie zostaje obciążona kosztami postępowania, a także uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji;
- tytułem żądania w dalszej kolejności ewentualnego, uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie kwestionuje zaskarżony wyrok Sądu, wnosząc o jego uchylenie, a także stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 377 wersja ostateczna z dnia 30 stycznia 2008 r. w sprawie COMP/B-1/39.326. Sąd utrzymał tym rozstrzygnięciem w mocy nakładającą grzywnę decyzję Komisji, w której ta ostatnia zarzuca wnoszącej odwołanie złamanie pieczęci umieszczonych przez przedstawicieli tej instytucji zgodnie z art. 20 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 i, wobec tego, „przynajmniej nieumyślnie” naruszenie art. 23 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 1/2003. Swe odwołanie opiera ona na sześciu zarzutach:

- 1) W pierwszej kolejności, zdaniem wnoszącej odwołanie rozłożenie ciężaru dowodu przez Sąd stanowi naruszenie prawa i, co za tym idzie, narusza zasadę domniemania niewinności i paremię prawa wspólnotowego *in dubio pro reo*. W szczególności Sąd nie uwzględnił tego, że środek dowodowy w (niekwestionowanej) postaci pieczęci nałożonej na *Shelf Life* nie był „wystarczająco przekonujący”, aby dowieść popełnienia naruszenia.
- 2) W drugim zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd uchybił ciężącemu nań obowiązkowi uzasadnienia ze względu na dokonanie błędnej kwalifikacji prawnej. W